

Reportáž z cesty: Nová Jiřina - Wales, Austrálie (1. část)

Přesvědčený Radek Kastner

[02.02.2009]

Aktualizováno [04.08.2009]

Barry Rice

Kde

mezi tím? V zřetelích 2007 jsme s mou milovanou manželkou uskutečnili dlouho odkládanou cestu do Austrálie, abychom se nasлади masořravými rostlinami, nádhernými ptáky, velkolepými scenériemi a tak, abychom pozdravili staratele a udělali si nově. Máli jsme extraně vysoké očekávání - a to co jsme viděli...co jsme viděli...zcela zbořilo moje i nejmně realistické očekávání. Cesta byla prostě vřídme v mnoha ohledech.

Vyfotil jsem tolik fotografií, že z toho prostě nešlo udělat jedinou reportáž, takže jsem se rozhodl do několika částí. Tato část je první a popisuje náš ústřven s masořravkami v Novém Jiřině Walesu, tzn. ve vřídě země.

Cesta:

Jak jsem se změnřil v řvodu, toto je první část z řtidělně reportáže, která dokumentuje řterř ze zlatěch hřebř z cesty v zřetelích 2007, kdy jsme s mou řženou (Beth) vyrazili do Austrálie. První část popisuje dobu řřvenou v Novém Jiřině Walesu, kousek severně od Sydney.

Beth trvala na tom, že lidě chtějí v řto reportáři vidět řce, než jen pouhě fotografie rostlin, ale smutněm řkem je, že jsem řm ř v řbec nefotografoval nic jiněho než ř rostliny a jejich řřirozeně prostě. Takže jsem kapituloval a ukáři v řim i řterř fotografie, která po řřdila Beth, vřhledem k tomu, že řm řla poněkud řřř pohled, co se fotografickě řř objekt řřř.

Dorazili jsme do Sydney poněkud opořdřně a byli jsme vřvednuti na řřř

•lenem Bethiny rodiny. (Viděte, jedna z Bethiných sester emigrovala do Austrálie před několika lety, kdy se provdala za Australana a během krátkého času stvořila australskou dceru.) První den jsme strávili cestou vlakem po pobřeží do malého města Umina, kde žili.

Rychle jsem zjistil, že jméno města "Umina" se NEVYSLOVUJE OOH-min-ah, ale spíše jako Yew-MY-nah. Co je samozřejmě v podstatě k nerozeznání od australské (a britské) většinou nájzvu U. minor (tzn. zkráceně verze Utricularia minor). To je pravda, že? Tihle lidé žijí ve městě, které má stejné písmeno, jako je latinská název obkurné masožravé rostliny, kterou studuji! Bylo to pro mne velmi dobrá znamení.

A ještě lepší bylo, když jsme se později toho dne procházeli buřím, podél eukalyptů; jakmile jsme minuli skalnaté většinou, sloučily se jako nádherný vyhlídka na oceán, byl jsem přítahován pramenem vody, která z něj vytékala, a rychle jsem našel lesík "opravdové lesík! - Drosera peltata subsp. auriculata a jedinou rostlinou Drosera spatulata.

Bylo to skvělé, ale jako na potvoru jsem s sebou neměl své fotografické vybavení! Šel jsem si, že se už nikdy nenechám oddělit od svého fotoaparátu.

První operní den:

Po našem dni ve městě Umina (vámimněte si použití - kurzvy...nemějte si pomoci, jméno města mi prostě zněpřátelil latinsky, abych si dovilil nepoužitelné správné font!) jsme zamířili zpátky do Sydney, abychom si prohlédli město. Na logistice jsme pešně pracovali tu noc předtím, takže jsme se setkali ve vlaku s naším velkým přítelem Robertem Gibsonem.

Robert je naším přítelem již mnoho let. Už tomu bylo několik let, kdy jsme ho s Beth viděli naposledy, takže to bylo opravdu srdečné setkání. Robert (eh, tedy Dr. Gibson) právě zakončil velmi obtížnou dizertaci - práci o Drosera peltata, takže oslava byla nutná z mnoha důvodů!

Tady jsme na fotografii s Robertem v celém našem velikosti. Máte si všímnout, že jsem chirurgicky připoután ke svému dalekohledu a fotoaparátu. Zatímco Robert si nechal narost vousy, aby to pomohlo přiblížit jeho vzhled, jak jen to je možné, Charlesu Darwinovi.

Za námi je nějaká věce oblouková, klenutá budova, která jak se zdálo, uváděla všechny ostatní - do extenze. Navzdory nějakému pokusům jsem zde ovšem nebyl schopen nalézt nic opravdu botanicky zajímavého, takže mě to uvádělo to rozpak.

V zahradách:

Situace se dramaticky zlepšila, když jsme dorazili do Royal Botanical Gardens (Sydney). Tady se nás ochotně ujal zdejší zahradník Gareth Hambridge, který nás provedl skleněkovými expozicemi a mnoha různými. Očekával jsem, že to bude něco na způsob 20 minutového průletu stylu "Ahoj-a-rychle-prýščími", ale místo toho nám Gareth ukázal prakticky každou rostlinu v každém místě, v každém skleněku v botanické zahradě. Bylo to skvělé!

V zahradě proběhala přednáška věnovaná "Sex a smrt", která byla zaměřena na interakci hmyzu a rostlin - ano, byla tím myšlena masožravost, ale byly zde také obsaženy formy botanického lákání - a trik květu opylování. To dalo Garethovi excelentní příležitost pro ukázkou jak masožravých rostlin, tak orchidejí. Fakt přednáška. Gareth vybral pro věnování některých z našich fotografií - a bylo pro mě potěšením, vidět je tak přednášku využití.

Nás je prohlídka trvala několik vzrušujících hodin. Na této fotografii můžete vidět (zleva doprava) máho uvágra, má, Gareth a Roberta, jak si uvádíme konverzace kolem rostlin. Pro nás opravdu vzrušujících. I když dole vpravo můžete vidět mou malou neteť, která byla poněkud normální - ve svých zájmech a v toleranci k dlouhým konverzacím o ničem, viditelně se nudá.

Den v buji:

Další jítro jsme vyrazili do poněkud méně urbanizovaných oblastí. Robert, jeho přítel Kirk a Robertův otec John sloužili jako profesionální průvodci pro mě a pro Beth a znali všechny rostliny a zvířata, na která jsme narazili.

Během naší první výzkupy jsme procestovali několik kilometrů rozličnými australskými lesními kulturami. Na jednom místě jsme procházeli kolem tohoto skalnatého povrchu, po jehož povrchu stékala voda. Obhlédli jsme náš dalekohledem jeho povrch a viděli několik rostlin *Drosera binata* rostoucích v malých kapsách substrátu na skalních mších. I když květu zřetelněmu povrchu byly rostliny poněkud nedosažitelné. Za použití našeho dalekohledu byl Robert schopen usoudit, že

tyto rostliny bylo to, co by mohl nazvat *D. binata* var. *dichotoma*.

Jedna z rostlin byla dokonce v květu – pokud se podíváte na velkou stěnu pod převislou skalní masou na vrchní straně fotografie, můžete vidět malou skvrnu květu, přičemž na vertikální linii uprostřed snímku.

Viděli jsme také prvního mravence (obecný název – žlutý bulldog ant) na naší cestě. Tito mravenci jsou ohromní – jsou více než 2 cm dlouzí a jsou to mimořádně bojovné potvory, s obzvlášť silným úhledem. Mají také excelentní zrak a ve chvíli, kdy je vidíte, si můžete být jisti, že i oni vidí vás.

Blíže masožravým:

Pokračovali jsme po stezce, stoupající podél suchým lesem. Bylo zde velmi málo vody, takže jsem byl přechvilně naštvaný, když na nás Robert zamířil a ukázal na malý trs rosnatek, které rostly v listovém odpadu! Paráda! *Drosera peltata* subsp. *auriculata* (nebo pokud díváte přibližně jedinou jinou označenou – *Drosera auriculata*).

Někdy rostliny prorůstaly přes listy; květy a také semena, takže byla identifikace opravdu jednoduchá. (Kališníky – listy tohoto poddruhu jsou holé, zatímco kališníky u *Drosera peltata* subsp. *peltata* jsou ochlupené.)

Kolem stezky jsme viděli množství krásných ptáků, včetně mandelky (Coracias garrulous) a tabona (*Alectura lathrogaster*) vysoko ve větvích. Jeden by si mýslil, že tabon (brush turkey) by měl být omezen většinou na křoviny, a ne se vyskytovat ve vrcholcích stromů (kde byste naopak mohli přibližně spatřit dlouhý strom, kdyby tedy taková zvěř existovala, což ve skutečnosti neexistuje). To zašlo poněkud více vzrušenou diskusi o ptáčích elementech v naší malé skupině. Brush turkeys (taboni) – ať už přibližně vajíček – na stromě nebo ne – nejsou rostliny, takže jsem se vyhnul této konverzaci.

Dalším bodem konverzace byl velký pyramidální skleník v Royal Botanical Gardens v Sydney, kterým jsme procházeli večer. Robert nás zísobil informací o tom, že tento skleník vyfocen na obalu skupiny Air Supply "Lost in Love" z roku 1980. Jak to bylo to Robert viděl? Bylo to alarmující odhalení o muzice, kterou Robert poslouchal.

Rosnatky v lesním humusu:

Mentálně obraz Roberta na tanečním parketu v červených plastických kalhotách, zmátajícím světlým na muziku Air Supply byl znepokojujícím*, másto toho jsem se raději koncentroval na rostliny.

Toto je bližší pohled na *Drosera peltata* subsp. *auriculata*. Tato rostlina je zcela zmetelná, dobře živena, ale můžete si tak vjímnout, že nějaké účinky vysívají rostliny, aby jim vrátili jejich laskavost k hmyzmu pokolení.

Ty z vás, kteří sledují podobné rodové dokumenty, by mohlo zajímat, že tato oblast je domovem lemáků (bowerbirds), ve skutečnosti jednoho, který má zřetelnou modrou barvu. Jednoho jsme neviděli, ani jsme se nedáli po hřzdech, ale byl to skvělý pocit vidět, že se pohybuje v této oblasti.

*Sorry, Roberte.

Já:

Yep, tak to jsem já. Beth má vyfotila, kdy jsem fotografoval rosnatku.

Zatímco jsem tropil rozruch s těmito rostlinami, Beth se zabývala ptáky (myslím, že identifikovala nějakého medojeda) a Robert, John a Kirk se jen tak potulovali. Moje fotografování bylo přerušeno jejich voláním. Ovidně si na stezce vjímlí hřzďáho hada. Bylo to opravdu vzrušující! Tito hadi (*Pseudonaja* sp.) jsou extrémně jedovatí hadi, jednoduše schopni zabít lidi, kteří jsou naživou. Okamžitě jsem jim vyrazil naproti.

Bohužel jsem měl pochybnosti. Byli přede mnou pár set metrů, kteří měli a hřzďá stromová had na stezce někde mezi námi. Ovšem já jsem netušil, kde ten had byl, ani jsem si nebyl skutečně jistý, co bych měl vlastně hledat, než co jiného než hřzďáho hada v hřzďá listovém humusu na červenohnědém podloží. Zpomalil jsem ke spánku, ale opatrněmu kroku a poase jsem skutečně uviděl hada, byl to jen letmý pohled na hřzďá župiny vzdalující se do napadaného listu - tak deset metrů od stezky. Ale i tak to byl celkem mrazivý!

Naše stezka pokračovala a končila nádherným výhledem na oceán. Ale žďádně masožravé rostliny. Vrátili jsme se k našemu vozu, naobdvali se na cyklistickém odpovídavě zvaném Roadwarrior Café (pokud si správně vzpomínám), potom jsme vyrazili na další másto.

Trpasličí!

Jako protiklad k našim předchozím expedici, která trvala několik hodin a pár kilometrů, naši sledující lokalita byla, obrazně řečeno, klasickým stopem a pouhým podvážným se pod svá nohy! Tady se vyskytovala, v tanci udusaným páskem, tato nádherná malá Drosera pygmaea! Podvejte se na tu sytou červenou barvu. Pákně, áe?

Váše trpasličí:

Předtím jsem viděl trpasličí rosnatky pouze jednou, na cestě uskutečněnou o několik dní dříve na Kangaroo Island (jižně Austrálie). Tyto rostliny byly pákně ubitě a utraně vedrem a moje pokusy je vyfotografovat, byly všechny bez použitá stavu. Tyhle rostliny naopak byly v daleko lepší kondici a tak jsem využil předležitosti. Vášimněte si, áe pásek má vady márně lososově odstín. Myslíme, áe toto vybarvení je předesně a nemá nic společného s našimi pokusy o barevnou korekci sněmků, aby rostliny vypadaly rudě!

Ještě bližší pohled:

Pouze ještě bližší pohled pro ty z vás, kdo se rádi dívají na věci zblízka.

Jen tak mimochodem jedna odbočka o australském jídle. Stereotyp, áe australské jídlo je v podstatě zaměřeno na maso vcelku odpovídá. (Na můj první cestě do Austrálie, před několika lety, má členové Australian Carnivorous Plant Society vzali do restaurace, kde jsem mohl vyzkoušet maso klokana a pátrosa.) Zatímco Beth nejí maso, vyjma bezobratlých a ryb. To je pro ni někdy poněkud složitě životní styl, protože jako dívka vyrostla v Chicagu, má stá bratwurst a párkrát a občas celkem našim kvůli svému hotdogům. Napadla mne taková myšlenka, áe bude zajímavé sledovat, jak rychle degeneruje zpět k masožravému stylu jezení během našich cest. A taky áe ano, ani ne za 48 hodin našich cest už snědla svůj první hotdog! (Myslíme, áe to bylo předesně podle filozofie "Co se stalo ve Vegas, ať ve Vegas zůstane.")

Abych nezapomněl, hamburger, který jsem jedl v Road Warrior Café byl vynikající. Věděli jste, že v Austrálii je obvyklé připravovat hamburgery se smaženými vejci a pár plátky česneku v housce? Znáte to strážníka, ale funguje to.

Reportáž z cesty: Nová Jižní Wales, Austrálie (2. část)

Page

citations: Personal observations.

Revised: October 2007

©Barry Rice, 2005

T: Radek Kastner